

Kunstens og Videnskabens Udvikling til Følsets Føreling i det Hele taget. Mod de Mænd, der have vovet at tale for, at man skulde lade den forældede Finantsforvaltning, som yttier sig med Hensyn til disse særlige Fonds, falde bort, og at man skulde affkaste hele dette gammeldags Væsen som uoeconomisk, har man ofte gjort den Betragtning gjældende, at der hos dem var en Tendents til at komme Videnskab og Kunst tillivs, men dette er en aldeles urigtig og ubesøjet Besskyldning, som enhver Mand her i Thinget, der nøie har lagt Mærke til, hvad der i saa Henseende er skeet, bestemt maa afvise. Jeg vil spørge: Hvem ere de bedste Formyndere for Folket i dets Helehed? Er det ikke dem, som Folket selv har valgt til sine Tillidsmænd med Hensyn til alle dets vigtigste Anliggender, eller skulde det maaffæe snarere være Smaacorporationerne fra gammel Tid af, som hver især skulde beholde en Særforvaltning for Midler, der fra gammel Tid af henlaae under de paagjældende Institutioner? Lør Nogen paaftaae, at Universitetets Bestyrelse, at Consistorium skulde være en bedre Bogter over den rette Anvendelse af de Midler, som Staten har at yde til Videnskabens Fremme, end hele Folkerepræsentationen i Forbindelse med Regjeringen? Vi maae nemlig huske paa, at Folkerepræsentationen Intet kan gjøre i saa Henseende uden i Forbindelse med Regjeringen. Nej, lad os dog være frie for disse Besskyldninger og den urigtige Fremstilling af de Mænds Færd, som blot gaaer ud paa at tilveiebringe en sparjammelig Statsstyrelse, men som lovrigt ikke have til Hensigt i mindste Maade at borttage Statens Understøttelse fra herettigede Krav og Institutioner, der virke til Følsets Held, ikke blot directe, men ogsaa indirecte derigjennem, at de ere ligesom en Suurdeig, der skal gjennemgaae hele det store Folkelegeme. Vi have ligesaa godt Sands for, at det Hele, naar der ikke er Mandelighed tilstede, raadner op, som de, der ville haandhæve f. Ex. Consistoriums og den polytechniske Lærestalts Eneret eller Særret over de Midler, som de tidligere have faaet henlagte til deres Raadighed. Hav Tillid til Repræsentationen — det er den Maade, hvorpaa man bedst faaer den

til at befordre de virkelige og i Sagens Natur liggende Krav — og gjaer den ikke mistænkt for, at der skjuler sig personlige Sinteresser bag ved! Dette udsætter maa sig imidlertid for til Skade for Institutionerne, naar man seer, hvorledes der fra visse Sider med Mistillid tales om, hvad man kan vente sig af Staten med Hensyn til Opdræt og Føreling, naar man overlader den hele Styrelse deraf til Folkerepræsentationen i Forening med Regjeringen. Jeg skulde ikke have udviklet dette, hvis vi ikke af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds havde hørt de omtalte Uttringer, som forøvrigt ofte nok have været fremsatte og have været tilbageviste og modbeviste, men som dog altid komme frem igjen, og som man maa imødegaae, for at man ikke ved sin Taushed skal faae Udseende af, at man billiger dem. I det mindste finder jeg mig forpligtet til at tage til Gjenmæle derimod.

C. B. Nimestad: Til den ærede sidste Tale: skal jeg kun bemærke Følgende: Han talte saa begejstret for Kunst og Videnskab, ja, han var saa gjennemtrængt af Begejstring derfor, at han opfattede det som en aandelig Suurdeig, som han vilde have, at Folkelegemet skulde spise. Man kommer ellers Suurdeig i Brød og spiser Brødet, men jeg har aldrig før hørt, at man spiser Suurdeig alene for sig; det var vel ogsaa kun i Begejstringen, at dette Udtryk undslap det ærede Medlem. Jeg vil lovrigt sige, at jeg troer fuldkomment villigt paa det ærede Medlem, naar han siger, at han virkelig tager Hensyn til Kunst og Videnskab og søger at stille Sagen fra Personen; men han maa da ikke til Gjengjæld, saaledes som han dog virkelig indirecte gjorde, sige om Andre, at de, naar de frenkomme med Forlangender til Kunst og Videnskab Fremme, mere gjøre det for Personernes end for Videnskaberne Skyld; det maa det ærede Medlem ikke troe om Andre, naar han vil, at Andre skulle troe ham — Hvad angaaer det Foredrag, paa Grund af hvilket jeg forlangte Ordet, og som vi vil at høre af den ærede Rigsdagmand fra den „lille hønne By“ (Th. Mølsen), skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg kan for-